

Soldaterne i Logis, saa er det dog muligt, at Soldaterne kunne have det hyggeligere og bedre uden at komme i Kaserne, og det er ogsaa muligt, at man ikke saa let faaer den Del af Hæren, som er indkvarteret i Byen, til paa en Maade at udgjøre en Stat i den lille Stat, naar Soldaterne bo sammen med Borgerne, og dele deres Sorger og Glæder med dem. Altsaa selv, naar man ser Sagen fra denne Side, og selv om man er enig om, at der skal ligge Garnison paa disse Stæder — hvad vi jo nu ikke ere, — saa skal man dog ikke være ganske vis paa, at de indgaaede Kontrakter ikke kunne taale nærmere Overveielse og Indsigelse. Dernæst godtgjorde det ærede Medlem for Odense (Oct. Hansen) i sin Frenstillning, at det hidtil Lovbestemte kan fremkalde meget gode Forhold, uden at man behøver at gaa til en saa pludselig Forandring. Det ærede Medlem gav en Udvikling af Indkvarteringsforholdene i Odense, som ikke er bleven modtaget af den høitærede Krigsminister, men, siger det ærede Medlem for Odense, uagtet det ganske vist er saaledes, vil jeg dog stemme med Ministeren. Ja, da dette er et Spørgsmaal af egen Art for det ærede Medlem, skal jeg ikke videre kritisere det; men hvis det var et andet Spørgsmaal som det dreiede sig om, saa vilde jeg sige, at dette er Noget som vi alt for ofte ere vant til at se, hvilket jeg beklager. Naar det ærede Medlem imidlertid nævnte Grunden dertil og sagde, at det var den, at Byraadet mente, at det var bedst at faae en Slags Sikkerhed for, at man fik en Garnison og blev ved Kontrakten, og at man selv have Ubehødighed for Selvstyrelsestanken, saa siger jeg, at Selvstyrelsestanken ikke kan komme til sin Ret ved den nuværende Valglov, for Kommunerne navnlig derved, at man har den kongevalgte Borgmester som født Formand. Det er altsaa ikke selvstændig sikkert, at Byraadet, Soqneraad hvem det nu end er, overhovedet kan træffe den almindelige Stemning under de nuværende Forhold, og derfor kan dette Hensyn ikke være afgjørende, uagtet det glædede mig overordentlig at høre, at der nu fra flere Sider, hvor der ellers strides om Selvstyrelse, findes stor Ubehødighed derfor. Nu vil jeg vende mig med et Par Ord til den ærede Minister, og saa skal jeg være færdig. Den ærede Minister mente, at han forgjæves havde henvendt sig til mit Høisind, og omhandlede dette Spørgsmaal paa sin Maade. Jeg skal nu meddele den ærede Minister, at han har ikke Privilegium eller Monopol paa ene at kunne bestemme Begrebet „Høisind“. Jeg tror, at min Betragtning i den Henseende skal være ligesaa høisindet som den ærede Ministers. Jeg tror nu overhovedet, at den ærede Minister har gjort Skade ved i hele denne Debat at bruge alle disse høitgaaende Udtryk om Høisind og deslige; thi det er virkelig meget vanskeligt at anføre det som Grund og blande det ind i en saa tør Materie

som den, der her foreligger. Den ærede Minister mente, at jeg vendte og dreiede hans Ord. Ja, det er rimeligt nok, at jeg saae dem efter paa alle Sider for at faae den rigtige Mening ud deraf; men det var den fornødne Vending og Dreining, jeg gav dem; jeg tror ikke, at jeg just derved har gjort mig skyldig i, hvad man i det daglige Sprog kalder at dreie og vende Ens Ord. Med Hensyn til Ordet „fantastisk“, som den ærede Minister var saa meget vred paa mig for, da skal jeg, som sagt, henvise ham til det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Singersted); naar det ærede Medlem kan blive enig med den ærede Minister, saa er jeg tilfreds. Siden jeg taler om Aarhus, kommer jeg ogsaa til at tænke paa Depotet i Aarhus, om hvilket der siges, at det saa let kan brænde, og Fut! der ligger de store Bærdier. Men saa siger jeg: her er en stor Feil, — maaske det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds, som nu forlangte Ordet, kan forklare os, hvis Skylden er. Efter min Mening ligger en Del af Skylden ogsaa hos Bestyrelsen for Depotvæsenet, som ikke paa det Alvorligste har sørget for at faae et andet Gjemmetammer til sine Sager. Nu siger den ærede Minister, at han kun har handlet efter, hvad der er sandt, rigtigt og fornuftigt; og naar han fremsætter noget Forslag, saa bryder han sig ikke om, hvad der behager Folkethinget, men kun om hvad der er Sandhed. Den ærede Minister kunde have Ret til at sige dette, naar han havde tilføjet: „hvad der staar for mig som saadan“; men den ærede Minister talte i en Tone, som om han var Indehaver af, hvad der er objektiv Sandhed, Indehaver af det Sande, Rigtige og Fornuftige, og naar Andre gif derimod, saa var det om ikke just, fordi de vilde det Usande, det Urigtige, det Ufornuftige, saa dog fordi de ikke havde Begreb om hvad der var sandt, rigtigt og fornuftigt. Den Maade, hvorpaa den ærede Minister fremsætter Siagt, kan ikke behage. Jeg troede i Grunden, at den ærede Minister havde en bedre Forstaaelse af sin Stilling, end man maa formode af dette. Enhver Minister er nødt til at overveie, om han kan forelægge Noget, som kan behage Folkethinget; det vil sige Noget, som Folkethinget finder, der er sandt, rigtigt og fornuftigt. Enhver Minister maa altsaa overveie, om det Syn, han har for, hvad der er sandt, rigtigt og fornuftigt, ogsaa kan samstemme med deres Syn, hvis Samstemning han skal have; thi hvis han ikke gjør dette, vil han komme til den Erkjendelse, at hans eget Syn slaar Klis; en saadan Minister er enten kommen for tidlig eller for sild paa sin Plads og vil ikke kunne faae sit Syn paa det Sande, Rigtige og Fornuftige frem. Dette ligger saa naturlig i de konstitutionelle Forhold, at jeg aldrig troede, at det virkelig skulde være nogen Svagthed hos nogen Minister, at han vilde søge at være i Overensstemmelse med, hvad der be-